

ประเภทของวจนกรรมาการประชดประชันในนวนิยายชายรักชาย

Types of ironic speech acts in gay romance novels

จอมขวัญ สุทธินนท์

Jomkwan Sudhinont

ประเทือง ทินรัตน์

Pratuang Dinnaratna

สิริวรรณ นันทจันทูล

Siriwan Nantachantoon

Abstract

The objective of this study was to explore the types of ironic speech acts in gay romance novels. Analysis was conducted on 523 statements in conversations between the boy lovers in 10 gay romance novels using the conceptual framework of types of ironic speech acts. The following types of ironic speech acts were found: 1) Verbal irony as conversational implicature consisting of 1.1) Contradictory adjacent expressions, 1.2) Irrational expressions, 1.3) Overly exaggerated expressions, 1.4) Inappropriate language, 1.5) Special intonation, and 2) Conversationalized ironic implicature or the use of typical metaphors. The type of ironic speech acts most often found was a combination of two types, and that least found was a combination of four types.

Keywords: Speech act, irony, gay romance novel, statement

¹นักศึกษาระดับปริญญาเอก สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Ph.D. Candidate, Department of Thai Language, Kasetsart University

²รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Associate Professor, Ph.D., Department of Thai Language, Faculty of Humanities, Kasetsart University

³รองศาสตราจารย์ ดร. ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

Associate Professor, Ph.D., Department of Thai Language, Faculty of Humanities, Kasetsart University

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาประเภทของวจนกรรการประชดประชัน ในนวนิยายชายรักชาย โดยวิเคราะห์จากบทสนทนาของตัวละครที่มีพฤติกรรมแบบชายรักชาย จำนวน 523 ถ้อยคำ ในนวนิยายชายรักชาย จำนวน 10 เรื่อง ผู้วิจัยโดยใช้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับประเภทของวจนกรรการประชดประชัน ผลการวิเคราะห์พบ วจนกรร การประชดประชันประเภทต่างๆ ได้แก่ 1) วจนกรรการประชดประชันที่จัดเป็นความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา คือ 1.1) การแสดงออกแบบคู่ตรงข้าม 1.2) การแสดงออกที่ไม่สมเหตุสมผล 1.3) การแสดงออกเกินจริง 1.4) การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับสถานะของคู่สนทนา 1.5) การใช้น้ำเสียงพิเศษ และ 2) วจนกรรการประชดประชันที่จัดเป็นความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยตามแบบแผน คือการใช้อุปลักษณที่ เป็นแบบแผน โดยพบวจนกรรการประชดประชันที่ใช้ร่วมกัน 2 ประเภทมากที่สุด และพบวจนกรรการประชดประชันที่ใช้ร่วมกัน 4 ประเภทน้อยที่สุด

คำสำคัญ: วจนกรร การประชดประชัน นวนิยายชายรักชาย ถ้อยคำ

บทนำ

ผู้ใช้ภาษาจำนวนมากเอ่ยถ้อยคำแสดงการกระทำเพื่อสื่อเจตนาซึ่งขัดแย้งกับรูปประโยค เช่น การใช้ประโยคคำถามเพื่อทักทาย อาทิ “ว่ายังไง” “จะไปไหน” “ไปไหนมา” “กินข้าวยัง” ฯลฯ ผู้รับสารซึ่งเข้าใจบริบทของสังคมไทยย่อมทราบดีว่าหลายโอกาสที่ผู้ส่งสารไม่ได้ต้องการคำตอบ เพียงแต่เป็นถ้อยคำทักทายเท่านั้น การใช้ถ้อยคำลักษณะนี้เรียกว่า “วจนกรร” ผู้รับสารต้องอาศัยบริบททางสังคมของตนเองและผู้ส่งสารในการตีความซึ่งเป็นความหมายเชิงวจนปฏิบัติศาสตร์ (pragmatics)

การประชดประชันเป็นวจนกรรรูปแบบหนึ่งที่สมาชิกของสังคมใช้อยู่เป็นประจำ เมื่อผู้วิจัยสำรวจการศึกษาเกี่ยวกับการประชดประชัน พบว่าการประชดประชันมักจะมีความหมายตรงข้าม หรือขัดแย้งกับบริบท เนื่องจาก การประชดประชันเป็นการใช้รูปภาพไม่ตรงกับเจตนาของผู้พูด จึงน่าสนใจว่าผู้พูดใช้วจนกรรการประชดประชันอย่างไร และผู้รับสารตีความอย่างไรให้ถูกต้องตรงตามเจตนาของผู้พูด

แนวคิดเรื่องวัจนกรรมการประชดประชันทำให้ผู้วิจัยเห็นว่าในวรรณกรรมไทยประเภทต่างๆ อาทิ วรรณกรรมคำสอน และบทละคร ก็ปรากฏการใช้วัจนกรรมการประชดประชันตั้งแต่อดีต เช่น “จดหมายจางวางหว่า” พระนิพนธ์ของพระองค์เจ้ารัชสีแจ่มจรัส ที่แต่งเป็นร้อยแก้วในแบบของจดหมาย นอกจากนี้ พระมหามนตรี (ทรัพย์) กวีอีกผู้หนึ่งก็ประพันธ์กลอนทำนองเสียดสีและล้อวรรณคดีเก่า (parody) ได้แก่เพลงยาวและไค้พระยามหาเทพ (ทองปาน) และเรื่องระเด่นลันไดซึ่งเป็นวรรณกรรมที่แสดงอารมณ์ขันและบทล้ออันแยบยล (Mallikamas, 1983, p. 140)

อนึ่งในแง่วรรณกรรมปัจจุบันนวนิยายก็เป็นวรรณกรรมประเภทหนึ่งซึ่งมีลักษณะเป็นเรื่องเล่าสมัยใหม่ ผู้ประพันธ์มุ่งถ่ายแบบหรือจำลองภาพชีวิตของมนุษย์อย่างคำนึงถึงความสมจริงโดยถ่ายทอดอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของมนุษย์ผ่านตัวละคร (Bamrungthai, 2001, p. 14) เราจึงได้เห็นเรื่องราวความรักระหว่างคนเพศเดียวกันในสังคม ดังนั้นบทสนทนาในนวนิยายจึงเป็นประชากรที่ดีของการศึกษาวัจนกรรมการประชดประชัน

นอกจากผู้อ่านนวนิยายจะได้ความบันเทิงอันเป็นภารกิจหลักของนวนิยายแล้ว ยังได้รู้จักธรรมชาติของคนต่างๆ ไปผ่านตัวละครที่มีทั้งข้อดีและข้อด้อย จุดเด่นจุดอ่อน อันจะช่วยให้รู้จักตนเอง รู้จักผู้อื่น เห็นบรรทัดฐานของสังคม อีกทั้งนวนิยายปัจจุบันยังเป็นพื้นที่หนึ่งที่ทำให้ผู้ที่มีพฤติกรรมแบบแบบชายรักชายและหญิงรักหญิงได้แสดงออกถึงอัตลักษณ์ ตัวตนด้านความรู้สึก ทัศนคติ และประสบการณ์ชีวิตในแบบรักเพศเดียวกันด้วยเรื่องราวความหลากหลายทางเพศในนวนิยายจึงมีความสำคัญในแง่ของการสะท้อนให้เห็นการมีอยู่ของคนกลุ่มนี้

เมื่อได้สำรวจและศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ผู้วิจัยพบว่างานวิจัยเกี่ยวกับวัจนกรรม การประชดประชันยังมีไม่มาก ส่วนงานวิจัยที่ศึกษานวนิยายที่ตัวละครมีพฤติกรรมแบบชายรักชายมักไม่ได้เน้นการศึกษาด้านภาษา ผู้วิจัยจึงมีความประสงค์จะศึกษาวัจนกรรมการประชดประชันในนวนิยายชายรักชาย โดยรวบรวมจากบทสนทนาของตัวละครทุกตัวที่มีพฤติกรรมแบบชายรักชาย จำนวนทั้งสิ้น 10 เรื่อง มาวิเคราะห์โดยใช้กรอบแนวคิดของ Panpothong (1996) ว่าด้วยเรื่องการจำแนกประเภทของวัจนกรรมการประชดประชันเนื่องจากเป็นแนวคิดที่สอดคล้องกับธรรมชาติของวัจนกรรมการประชดประชันภาษาไทย

การศึกษานี้จะมีประโยชน์เชิงวิชาการในแง่การศึกษาสาขาวิชาวัฒนธรรมปฏิบัติศาสตร์ของไทย ผู้วิจัยนับความถี่ของวัฒนธรรมการประชดประชันประเภทต่างๆ ไว้เป็นหลักฐานเพื่อแสดงให้เห็นนัยเชิงพฤติกรรมการใช้วัฒนธรรมการประชดประชันประเภทต่างๆ ของตัวละครที่มีพฤติกรรมแบบชายรักชายซึ่งอาจแตกต่างจากวัฒนธรรมการประชดประชันของชาติอื่นอันมีพื้นฐานวัฒนธรรมแตกต่างกันซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่สนใจศึกษา “วัฒนธรรมปฏิบัติศาสตร์ข้ามวัฒนธรรม” (cross-cultural pragmatics) นอกจากนี้ ยังสะท้อนให้เห็นทัศนคติของผู้ที่มีพฤติกรรมแบบชายรักชายผ่านตัวละครอันเป็นประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจระหว่างคนในสังคม

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาประเภทของวัฒนธรรมการประชดประชันในนวนิยายชายรักชาย

ขอบเขตการวิจัย

1. ศึกษาและเก็บรวบรวมวัฒนธรรมการประชดประชันจากบทสนทนาของตัวละครที่มีพฤติกรรมแบบชายรักชายในนวนิยายชายรักชายที่ระบุว่าเป็นสินค้าแนะนำของสำนักพิมพ์ลูปีเลียซึ่งจัดจำหน่ายนวนิยายชายรักชายโดยเฉพาะ รวมทั้งสิ้น 10 เรื่อง ดังนี้

- 1.1 ปาฏิหาริย์รักบนทางไฟ (JOJOE_KUNG, 2009)
- 1.2 เล่ห์รักฆาตกรรม (muggle, 2009)
- 1.3 Eternity ศีกรักนี้ไม่มีถอย! (alair, 2009)
- 1.4 Once Upon a Time กาลครั้งหนึ่ง จากฉันถึงเธอ (KasnovA, 2010)
- 1.5 Dearest's Desert ตะวันรัก ฝน ปลายใจ (Rain-at-Rose, 2010)
- 1.6 My Husband is Gay (SanfunP. Anukul, 2010)
- 1.7 MyHeart's Missing ชิ้นส่วนที่หายไป (Aki_Kaze, 2010)
- 1.8 Shadow Effect หมุนหัวใจไปเจอรัก (Muggle, 2010)
- 1.9 Revenge You แสนแค้นแสนรัก (Rain-at-Rose, 2010)
- 1.10 Dearest 'Rose กุหลาบทรายใต้รัตติกาล (Muggle&Alair, 2010)

2. วิเคราะห์ประเภทของวัฒนธรรมการประชดประชันตามแนวคิดของ Panpothong (1996)

นิยามศัพท์เฉพาะ

วจนกรรมการประชดประชัน หมายถึง การกระทำผ่านถ้อยคำที่แฝงทัศนคติอย่างใดอย่างหนึ่งของผู้พูดต่อคู่สนทนา บุคคลอื่น หรือสิ่งใดสิ่งหนึ่งที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้ร่วมสนทนา ซึ่งเป็นการแสดงออกด้วยถ้อยคำที่ขัดแย้งกับความหมายตามตัวหนังสือ อันเป็นการละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ กล่าวคือ เป็นถ้อยคำที่ไม่จริงหรือเป็นการกล่าวอย่างคาดคะเนไม่มีหลักฐานเพียงพอ รวมทั้งการใช้สัญลักษณ์และความเปรียบ ผู้พูดอาจกล่าวถ้อยคำที่มีความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยเพื่อการประชดประชันได้หลายลักษณะ เช่น บริภาษ เสียดสี หยอกล้อ แสดงความโกรธ ฯลฯ ทำให้บทสนทนา น่าสนใจยิ่งขึ้น ตลกขบขัน หรือเพื่อให้คู่สนทนาสะเทือนอารมณ์ ฯลฯ

ถ้อยคำ หมายถึง ช่วงของการพูดที่ต่อเนื่องของผู้พูดคนหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นคำเดียว วลีเดียว หรือประโยคหลายประโยคต่อเนื่องกัน กล่าวคือ ข้อความที่อยู่ภายในผลัดของการสนทนาของผู้พูดครั้งหนึ่งๆ

วิธีดำเนินการวิจัย

คัดเลือกนวนิยายจากสำนักพิมพ์ที่ผลิตเฉพาะนวนิยายที่ตัวละครมีพฤติกรรมแบบชายรักชายและระบุว่าเป็นสินค้าแนะนำซึ่งรวบรวมได้ 10 เรื่องตามขอบเขตการศึกษา คัดเลือกประชากรตามกรอบนิยามศัพท์ว่าด้วยวจนกรรมการประชดประชัน และวิเคราะห์ตามกรอบแนวคิดของ Panpothong (1996) ว่าด้วยเรื่องประเภทของวจนกรรมประชดประชัน

แนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

1. วจนกรรมการประชดประชัน

วจนกรรมการประชดประชันเป็นถ้อยคำที่ผู้พูดละเมิดหลักแบบมีนัยโดยใช้ประโยชน์จากหลักคุณภาพ กล่าวคือ แทนที่ผู้พูดจะกล่าวได้ตอบอย่างตรงไปตรงมากลับกล่าวถ้อยคำที่แฝงความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยให้คู่สนทนาค้นหาความหมายแห่งการประชดประชัน ดังที่ Grice (1975, p. 53) แสดงแนวคิดเกี่ยวกับวจนกรรมการประชดประชันว่า “...irony as a figure of speech resulting from a violation of the maxim of quality (‘Do not say what you believe to be false’). The flouting of the maxim is assumed to trigger implicatures: “It is perfectly obvious to A and his audience

that what A has said or has made as if to say is something he does not believe, and the audience knows that A knows that this is obvious to the audience.”

นอกจากนี้การใช้สำนวนที่เป็นความเปรียบหรือการใช้สัญลักษณ์ภาษาสื่อความหมายจัดเป็นการอนุมาน (inference) แบบไม่อิงเงื่อนไขความเป็นจริง (non-truth-conditional inferences) ทำให้เกิดความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยตามแบบแผน (conventional implicature) (Deephadung, 2009, p. 65) ถือเป็นภาระเมิตหลักคุณภาพ และหากตีความได้ว่า ผู้พูดมีเจตนาประชดประชันก็จัดเป็นวัจนกรรมการประชดประชันเช่นกัน

2. ประเภทของวัจนกรรมการประชดประชัน

Panpothong (1996, p. 32) จำแนกประเภทของวัจนกรรมการประชดประชันออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ได้แก่

2.1 การพูดประชดประชันที่จัดเป็นความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา (verbal irony as conversational implicature)

วัจนกรรมการประชดประชันที่จัดเป็นความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนาเป็นกลวิธีที่คนไทยใช้เสมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแสดงออกแบบคู่ตรงข้าม นอกจากนี้ ยังมีกลวิธีอื่นๆ ที่ใช้ในการประชดประชัน ได้แก่ การแสดงออกที่ไม่สมเหตุสมผล การแสดงออกเกินจริง การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับสถานะของกลุ่มสนทนา และการใช้น้ำเสียงพิเศษ (Panpothong, 1996, pp. 32-33) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1.1 การแสดงออกแบบคู่ตรงข้าม (contradictory adjacent expressions)

เป็นถ้อยคำที่คนไทยส่วนใหญ่ใช้เพื่อประชดประชัน ตามตัวอย่างของ Grice (1975) ที่ว่าผู้กล่าวประชดประชันจะกล่าวขัดแย้งกับความรู้พื้นฐานที่ผู้กล่าวมีอยู่ในบริบทนั้นทันที เช่น พี่สาววิพากษ์วิจารณ์น้องสาวซึ่งมีแฟนหนุ่มอายุน้อยกว่าเธอว่า “เก๋ดีจะตายไป” ผู้พูดคิดว่าน้องสาวของหล่อนต่างพร้อยเพราะมีแฟนหนุ่มที่อายุน้อยกว่าซึ่งเป็นสิ่งที่สังคมไม่ยอมรับและติเตียน

2.1.2 การแสดงออกที่ไม่สมเหตุสมผล (irrational expressions)

การประชดประชันลักษณะนี้ดูเหมือนจะแสดงออกตรงประเด็นแต่ไม่สมเหตุสมผลเพื่อสื่อเจตนาเหน็บแนม โดยที่ผู้พูดกล่าวสิ่งที่ขัดแย้งกับความรู้สึกพร้อมกับแสดงทัศนคติ

เชิงลบต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งต่อคู่สนทนา เช่น ปิ่นเอ๋อชมศรีมาลาลูกสาวของตนเองว่า “สวยพร้อมทุกอย่างหน้าตาสวย รูปร่างดี กิริยามารยาทน่ารัก” หลังจากที่พิมพ์ได้ยื่นปิ่นกล่าวถึงลูกสาวดังกล่าว พิมพ์จึงกล่าวขึ้นว่า “อ้อ! ประเดี๋ยวก็เหาะได้หรอกศรีมาลา”

2.1.3 การแสดงออกเกินจริง (overly exaggerated expressions)

การแสดงออกเกินจริงนี้ ผู้พูดอาจไม่มีเจตนาเห็นขบขัน เพียงทำให้การสนทนาน่าสนใจมากขึ้นหรือทำให้ผู้ฟังรู้สึกดี อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้พูดกล่าวเกินจริง ผู้ฟังมีแนวโน้มที่จะคิดว่าผู้พูดไม่จริงใจเช่น การกล่าวแสดงออกของชูดาดอนิธิในครั้งแรกที่พบกันว่า “แหมช่างโชคดีจริง ชูนะ อวยากรู้จักคุณนิธิมานานเต็มที ไม่ทราบว่ามันเป็นวันมหามหาสิทธิโชคยังงี้ดี”

2.1.4 การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับสถานะของคู่สนทนา (inappropriate language)

กลยุทธ์หลักการความสุภาพในการสนทนา การใช้ราชาศัพท์ในภาษาไทยจะใช้เมื่อพูดกับสมาชิกในราชวงศ์ของพระมหากษัตริย์และพระภิกษุสงฆ์ ดังนั้นเมื่อนำคำราชาศัพท์มาใช้กับสามัญชนจึงเป็นสัญญาณแห่งการประชดประชันเช่น กรณีที่หญิงสาวถามแฟนหนุ่มบ่อยๆ เมื่อกลับบ้านสาย วันหนึ่งชายหนุ่มจึงพูดขึ้นว่า “อะไรนิดก็จะให้กราบทุลวันยังคำ”

2.1.5 การใช้น้ำเสียงพิเศษ (special intonation) การใช้น้ำเสียงที่

ไม่เหมาะสมช่วยให้การประชดประชันมีพลังมากขึ้นเช่น “บอกนางนุชด้วยนะคุณนายจิว ชั้นจะไปรอที่รถ” ผู้พูดเน้นเสียงพิเศษที่คำว่าคุณนายซึ่งหมายถึงจิว ทั้งที่จิวไม่ได้มีตำแหน่งเป็นคุณนายและอาจมีสถานะต่ำกว่าผู้พูด ถือเป็นการละเมิดหลักคุณภาพและมีนัยถึงการประชดประชัน

2.2 การพูดประชดประชันที่จัดเป็นความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยตาม

แบบแผน (conversationalized ironic implicature)

การพูดประชดประชันที่จัดเป็นความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยตามแบบแผนได้แก่การใช้อุปมาอุปไมยที่เป็นแบบแผน (the use of typical metaphors) กล่าวคือเป็นการประชดประชันโดยใช้อุปมาอุปไมยที่เป็นสำนวน โดยคนในสังคมนำความหมายเดิมตามรูปคำมาใช้ในความหมายใหม่จนกลายเป็นแบบแผนเช่น วิเศษ ประเสริฐ ผู้ดีแปดสาแหรก

ผลการวิจัย

เมื่อวิเคราะห์นวนิยายตามขอบเขตการวิจัย ผู้วิจัยพบวัจฉกรรณการประชด ประชันทุกประเภทตามกรอบแนวคิดของ Panpothong (1996) ทั้งนี้ ผู้วิจัยกำหนด สัญลักษณ์หมายเลขเพื่อสะดวกต่อการกรอกข้อมูลดังนี้

- 1 หมายถึง การแสดงออกแบบคู่ตรงข้าม
- 2 หมายถึง การแสดงออกที่ไม่สมเหตุสมผล
- 3 หมายถึง การแสดงออกเกินจริง
- 4 หมายถึง การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับสถานะของคู่สนทนา
- 5 หมายถึง การใช้น้ำเสียงพิเศษ
- 6 หมายถึง การใช้การอุปโลกน์ที่เป็นแบบแผน

1. วัจฉกรรณการประชดประชันที่ตัวละครใช้ 1 ประเภท

ผู้วิจัยพบว่าตัวละครในนวนิยายชายรักชายกล่าววัจฉกรรณการประชด ประชัน 1 ประเภท ทั้งสิ้น 152 ถ้อยคำ คิดเป็นร้อยละ 29.06 ดังนี้

ประเภทของการประชดประชัน	จำนวนถ้อยคำ	ร้อยละ
1	10	1.91
2	82	15.68
3	15	2.87
5	16	3.06
6	29	5.54
รวมทั้งสิ้น	152	29.06

1.1 วจนกรรการประชดประชนที่จัดเป็นความหมายซ้บงเป็นนัยในการสนทนา (verbal irony as conversational implicature)

ผู้วิจัยพบว่าตัวละครในนวนิยายชายรักชายกล่าววจนกรรการประชดประชนที่จัดเป็นความหมายซ้บงเป็นนัยในการสนทนาในรูปแบบการแสดงออกแบบคู่ตรงข้าม การแสดงออกที่ไม่สมเหตุสมผล การแสดงออกเกินจริง การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับสถานะของคู่สนทนา และการใช้น้ำเสียงพิเศษตามรายละเอียดต่อไปนี้

1.1.1 การแสดงออกแบบคู่ตรงข้าม (contradictory adjacent expressions)

ตัวละครในนวนิยายชายรักชายกล่าววจนกรรการประชดประชนโดยการแสดงออกแบบคู่ตรงข้าม ดังตัวอย่างที่ 1

ตัวอย่างที่ 1

สถานการณ์ เรจิกเคยข่มขืนวาทารู เมื่อนักเรียนอันทพาลทราบเรื่องจึงรังแกวาทารูโดยการจับวาทารูแก้ม้า เรจิกรู้เรื่องเข้าจึงแสรังหวังดีนำทางเกงชั้นในมาคืนวาทารูและเรียกร้องให้วาทารูขบใจ

วาทารู: “ได้ ขบใจที่ทำให้ชีวิตฉันต้องตกต่ำถึงขนาดนี้ แต่นายไม่มีวันทำให้ฉันต้องลงเอยด้วยการฆ่าตัวตายแบบเพื่อนนายได้หรอก!” (Muggle, 2009, p. 33)

ในตัวอย่างที่ 1 วาทารูกกล่าวแสดงออกแบบคู่ตรงข้ามว่า “ขบใจ” ทั้งที่เรจิกข่มขืน วาทารู และขยายความถ้อยคำ “ขบใจ” ว่า “ที่ทำให้ชีวิตฉันต้องตกต่ำถึงขนาดนี้” แสดงให้เห็นว่าถ้อยคำ “ขบใจ” นั้นไม่จริงใจ

1.1.2 การแสดงออกที่ไม่สมเหตุสมผล (irrational expressions)

ตัวละครในนวนิยายชายรักชายกล่าววจนกรรการประชดประชนโดยการแสดงออกที่ไม่สมเหตุสมผล ดังตัวอย่างที่ 2

ตัวอย่างที่ 2

สถานการณ์ นางซึ่งเป็นรุ่นพี่ของวาทารุในชมรมการแสดงต้องการให้วาทารุรับบทเจ้าหญิงทั้งที่วาทารุเป็นผู้ชาย

วาทารุ: “ให้ตายยังดีกว่ายอมแต่งตัวเป็นผู้หญิงท่ามกลางสายตาคนทั้งโรงเรียนแบบนี้”
เขาโวยวาย ไซ ให้ตายดีกว่าจะให้เจ้าเรจิเห็นเขาในสภาพนั้น (muggle, 2009, p. 53)

ในตัวอย่างที่ 2 นี้วาทารุกว่าแสดงทัศนคติเชิงลบอย่างไม่สมเหตุผลต่อการแต่งตัวไม่ตรงกับเพศของตนเองว่า “ให้ตายยังดีกว่ายอมแต่งตัวเป็นผู้หญิงท่ามกลางสายตาคนทั้งโรงเรียนแบบนี้” เพราะการตายเทียบไม่ได้กับการต้องฝืนใจแต่งกายเป็นเพศหญิง

1.1.3 การแสดงออกเกินจริง (overly exaggerated expressions)

ตัวละครในนวนิยายชายรักชายกล่าววิจรรย์กรรมการประชดประชันโดยการแสดงออกเกินจริง ดังตัวอย่างที่ 3

ตัวอย่างที่ 3

สถานการณ์ ฟุรุกิปลุกปล้ำย้อย่างบูหรีในมือสีบากิเพราะไม่ต้องการให้สีบากิสูบบูหรี

ฟุรุกิ: “นี่นาย ถ้าคิดจะตีเขาใส่เพื่อนก็หัดเอาไปใช้กับพวกโรคจิตได้ไหม”

สีบากิ: “ก็อย่าทำตัวเป็นโรคจิตสิ” (Aki_Kaze, 2010, p. 31)

ในตัวอย่างที่ 3 สีบากิกว่าแสดงออกเกินจริงว่า “ก็อย่าทำตัวเป็นโรคจิตสิ” ทั้งที่ฟุรุกิหวังดี สีบากิกับฟุรุกิสนิทกันถือเป็นการต่อว่าไม่จริงจัง สีบากิจึงไม่ได้มีเจตนาทำให้ฟุรุกิเจ็บใจ

1.1.4 การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับสถานะของคู่สนทนา (inappropriate language)

ผู้วิจัยไม่พบการใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับสถานะของคู่สนทนาแบบโดดเด่น ในนวนิยายชายรักชาย แต่จะพบการใช้ร่วมกับการใช้น้ำเสียงพิเศษ

1.1.5 การใช้น้ำเสียงพิเศษ (special intonation)

ตัวละครในนวนิยายชายรักชายกล่าววัจจนกรรมการประชดประชันโดยใช้น้ำเสียงพิเศษ ดังตัวอย่างที่ 4

ตัวอย่างที่ 4

สถานการณ์ นาซาลกษัตริย์แห่งดินแดนทะเลทรายหยอกล้อซีเงรูกนรักที่ไม่พอใจเรื่องที่ซินอิจิ ผู้เป็นหลานของซีเงรูกมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับรามาสผู้เป็นน้องชายต่างมารดาของนาซาล

นาซาล: “เสียดายหรือที่หลานไม่ได้ทำหน้าที่เดียวกับตัวเอง” กษัตริย์หนุ่มถามพลางยกยิ้ม (muggle&alair, 2010, p. 228-229)

ในตัวอย่างที่ 4 นาซาลใช้คำถามเชิงวาทศิลป์แสดงน้ำเสียงพิเศษเพื่อหยอกล้อซีเงรูก แทนที่นาซาลจะโต้ตอบกับซีเงรูกโดยตรงไปตรงมา

1.2 วัจจนกรรมการประชดประชันที่จัดเป็นความหมายซึ้งเป็นนัยตามแบบแผน (conversationalized ironic implicature)

ตัวละครในนวนิยายชายรักชายกล่าววัจจนกรรมการประชดประชันที่จัดเป็นความหมายซึ้งเป็นนัยตามแบบแผนโดยการใช้อุปลักษณ์ที่เป็นแบบแผน ดังตัวอย่างที่ 5

ตัวอย่างที่ 5

สถานการณ์ มินามิเชิญชวนให้สึบากิไปเชียร์มินามิแข่งบาสเก็ตบอล แต่สึบากิแสร้งปฏิเสธ

มินามิ: “สึบากิ วันนี้นายไปเชียร์ฉันด้วยสิ”

สึบากิ: “ฝันไปเถอะ” (Aki_Kaze, 2010, p. 94)

ความฝันเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นขณะหลับ หรือเป็นเรื่องราวในจินตนาการที่เป็นไปไม่ได้ในขณะตื่น ดังนั้น ในตัวอย่างที่ 5 มินามิจึงตีความได้ว่าสึบากิประชดประชัน

2. วจนกรรการประชดประชันที่ตัวละครใช้ร่วมกัน 2 ประเภท

ผู้วิจัยพบวจนกรรการประชดประชันที่ตัวละครในนวนิยายชายรักชายใช้ร่วมกัน 2 ประเภทมากที่สุด จำนวน 280 ถ้อยคำ คิดเป็นร้อยละ 53.53 ส่วนใหญ่การใช้คำเสียงพิเศษมักจะเป็นประเภทของการประชดประชันที่ใช้ร่วมกับวจนกรรการประชดประชันประเภทอื่นๆ ดังนี้

ประเภทของการประชดประชัน	จำนวนถ้อยคำ	ร้อยละ
1, 2	5	0.96
1, 5	12	2.29
2, 5	113	21.61
2, 6	28	5.35
3, 5	52	9.94
3, 6	9	1.72
4, 5	1	0.19
5, 6	60	11.47
รวมทั้งสิ้น	280	53.53

ดั่งตัวอย่างที่ 6

ตัวอย่างที่ 6

สถานการณ์ พิเดลถือวิสาสะเข้าไปในห้องน้ำขณะที่ปรกรณ์อาบน้ำและเอ่ยปากชมรูปร่างของปรกรณ์ จึงถูกปรกรณ์บริภาษว่า “วิปริต” แล้วทั้งสองก็ได้เถียงกัน

ปรกรณ์: “เคยโดนหมัดประเคนสักครั้งไหม?” (Rain-at-Rose, 2010, p. 68)

ในตัวอย่างที่ 6 ปรกรณ์กล่าววจนกรรการประชดประชันร่วมกัน 2 ประเภทได้แก่

1) การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับสถานะของคู่สนทนา เนื่องจากคำว่า “ประเคน” เป็นคำราชาศัพท์ที่ใช้กับพระสงฆ์

2) ปรกรณ์เอ่ยคำถามเชิงวาทศิลป์ “ใหม่” แสดงการใช้น้ำเสียงพิเศษ เพื่อแสดงการประชดประชัน

3. วจนกรรการประชดประชันที่ตัวละครใช้ร่วมกัน 3 ประเภท

ผู้วิจัยพบว่าตัวละครในนวนิยายชายรักชายกล่าววจนกรรการประชดประชันที่ใช้ร่วมกัน 3 ประเภท จำนวน 86 ถ้อยคำ คิดเป็นร้อยละ 16.44 ซึ่งมีความถี่รองลงจากการกล่าววจนกรรการประชดประชัน 1 ประเภท ดังนี้

ประเภทของการประชดประชัน	จำนวนถ้อยคำ	ร้อยละ
1, 2, 5	9	1.72
1, 5, 6	2	0.38
2, 5, 6	58	11.09
3, 5, 6	17	3.25
รวมทั้งสิ้น	86	16.44

ดังตัวอย่างที่ 7

ตัวอย่างที่ 7

สถานการณ์ มินามิใช้ความรุนแรงล้วงละเมิดทางเพศสีบากิหลังจากนั้นสีบากิก็นำบุหรีออกมาสูบและพันคว้นใส่หน้ามินามิ ทำให้มินามิไอและปล่อยแขนสีบากิ

สีบากิ : “หี นายแพ้วคว้นบุหรีหรือคุณหนูจิงนะ” สีบากิเหยียดยิ้ม (Aki_Kaze, 2010, p. 45)

ในตัวอย่างที่ 7 สีบากิกล่าววจนกรรการประชดประชันร่วมกัน 3 ประเภท ได้แก่

1) การใช้น้ำเสียงพิเศษ กล่าวคือ ออกเสียง “หี” และใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ว่า “นายแพ้วคว้นบุหรีหรือ” เพื่อดูถูกมินามิที่ภายนอกดูแข็งกร้าวแต่ร่างกายกลับอ่อนแอแพ้วคว้นบุหรี

2) การแสดงออกไม่สมเหตุสมผลโดยใช้คำว่า “คุณหนู” กับมีนามซึ่งพื้นฐานครอบครัวอยู่ในระดับชนชั้นกลางทั่วไป

3) การใช้อุปสรรคที่เป็นแบบแผนโดยใช้สำนวน “คุณหนู” ซึ่งคนไทยส่วนใหญ่ใช้หมายถึงบุคคลที่ดีพร้อมด้านคุณภาพชีวิตและหมายรวมถึงชาติตระกูล

4. ประเภทของวัจนกรรมการประชดประชันที่ใช้ร่วมกัน 4 ประเภท

ผู้วิจัยพบว่าตัวละครในนวนิยายชายรักชายกล่าววัจนกรรมการประชดประชันที่ใช้ร่วมกัน 4 ประเภทน้อยที่สุดเพียง 5 ถ้อยคำ คิดเป็นร้อยละ 0.96 ดังนี้

ประเภทของการประชดประชัน	จำนวนถ้อยคำ	ร้อยละ
1, 2, 5, 6	5	0.96
รวมทั้งสิ้น	5	0.96

ดังตัวอย่างที่ 8

ตัวอย่างที่ 8

สถานการณ์ โคบายาชิใช้ทาคายะเป็นที่ระบายความใคร่ วันหนึ่งโคบายาชิไม่ต้องการทาคายะแล้วจึงแสรังเข้าใจผิดว่าทาคายะเสนอตัวให้กับกลุ่มเด็กนักเรียนชาย

โคบายาชิ: “สกปรก โสโครก” โคบายาชิ เอ่ยพลางพินิจมองเด็กหนุ่มมั่ววุ่นเป็นของใช้ที่ตกลงไปในโคลนตม “เธอลืมมาทำอะไรที่นี้อีกในเมื่อไม่ได้นัดไว้ ที!จริงๆ แล้วปากทำเป็นร้องแต่จใจให้พวกนั้นมาทำกับตัวเองซะใหม่ละ เป็นวิธีเรียกร้องความสนใจที่ดีมากนะ เกือบได้ผลแล้วแต่น่าจะลองพยายามดูใหม่ เพราะยังงั้นก็ไม่เจออันด้วยวิธีร้านราคาแบบนี้หรอก คราวหน้าหาวิธีที่จะทำให้ลืมเธอไม่หลงอีกสิ แล้วฉันจะรอดู” (Muggle, 2009, p. 206-207)

ในตัวอย่างที่ 8 โคบายาชิกล่าววัจนกรรมการประชดประชันร่วมกัน 4 ประเภท ได้แก่

1) การแสดงออกแบบคู่ตรงข้ามโดยการกล่าวว่า “เป็นวิธีเรียกร้องความสนใจที่ดีมากนะ” ทั้งที่การกระทำดังกล่าวไม่ดี, “แต่น่าจะลองพยายามดูใหม่”, “คราวหน้าหาวิธีที่จะทำให้ลืมเธอไม่หลงอีกสิ” และ “แล้วฉันจะรอดู” ทั้งที่โคบายาชิไม่ได้ต้องการให้ทาคายะกระทำอีก

2) การแสดงออกที่ไม่สมเหตุสมผล จากถ้อยคำที่เน้นในข้อ 1) ข้างต้นนั้น เนื่องจากโคบายาชิรู้ว่าเหตุการณ์ที่ทาคายะถูกเพื่อนนักเรียนข่มขืนนั้นเป็นอุบัติเหตุ แต่โคบายาชิแสรังเข้าใจผิดว่า ทาคายะตั้งใจขึ้นมาให้ทำนักเรียนชาย

3) การใช้น้ำเสียงพิเศษ สังกะตจากการใช้คำอุทานและมีเครื่องหมายอัฒเจรี๊ย ประกอบ “ที!” และใช้คำถามเชิงวาทศิลป์ว่า “เธอขึ้นมาทำอะไรนี่อีกในเมื่อไม่ได้นัดไว้” และ “จริงๆ แล้วปากทำเป็นร้องแต่จงใจให้พวกนั้นมาทำกับตัวเองใช้ไหมล่ะ” เพื่อให้ทาคายะสะเทือนใจ

4) การใช้อุปลักษณ์ที่เป็นแบบแผนในความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยว่า “สกปรก” และ “โสโครก” เปรียบกับพฤติกรรมที่กล่าวหาทาคายะว่า “รำนราคาะ”

สรุปและอภิปรายผล

ผู้วิจัยพบวัจนกรรมการประชดประชันประเภทต่างๆ ในนวนิยายชายรักชาย ตามกรอบแนวคิดของ Panpothong (1996) ทั้ง 2 ประเภทใหญ่ ได้แก่ 1) วัจนกรรมการประชดประชันที่จัดเป็นความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยในการสนทนา ซึ่งจำแนกเป็น 5 ประเภท คือ 1.1) การแสดงออกแบบคู่ตรงข้าม 1.2) การแสดงออกที่ไม่สมเหตุสมผล 1.3) การแสดงออกเกินจริง 1.4) การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับสถานะของคู่สนทนา และ 1.5) การใช้น้ำเสียงพิเศษ และ 2) วัจนกรรมการประชดประชันที่จัดเป็นความหมายซึ่งบ่งเป็นนัยตามแบบแผน คือการใช้อุปลักษณ์ที่เป็นแบบแผน

วัจนกรรมการประชดประชัน 1 ประเภท มักปรากฏในบทสนทนาสั้นๆ หรือ ปรากฏในประโยคยาวที่มีโครงสร้างประโยคไม่ซับซ้อนมากผู้วิจัยพบว่าตัวละครในนวนิยายชายรักชายกล่าววัจนกรรมการประชดประชัน 1 ประเภท ทั้งสิ้น 152 ถ้อยคำ คิดเป็นร้อยละ 29.06 พบข้อสังเกตเกี่ยวกับการใช้อุปลักษณ์ที่เป็นแบบแผนว่าบางถ้อยคำ อาจไม่ได้รับบุในพจนานุกรมว่าเป็นสำนวน แต่เป็นสำนวนจากการที่สังคมไทยนำความหมายตามรูปคำเดิมมาใช้ในความหมายใหม่จนกลายเป็นแบบแผน ไม่ว่าจะใช้ในบริบทใดก็มีความหมายเดียวกัน

วัจนกรรมการประชดประชันที่ตัวละครในนวนิยายชายรักชายใช้ร่วมกัน 2 ประเภท พบมากที่สุด จำนวน 280 ถ้อยคำ คิดเป็นร้อยละ 53.53 ผู้วิจัยพบข้อสังเกตว่าการใช้น้ำเสียงพิเศษมักปรากฏร่วมกับวัจนกรรมการประชดประชันประเภทอื่นๆ และบางบริบท

อาจไม่ได้ใช้น้ำเสียงพิเศษในลักษณะคำซ้ำ แสดงการอุทานโดยใช้เครื่องหมายอัศเจรีย์ ! หรือลากเสียงยาวโดยใช้จุดไข่ปลา ...แต่อาจปรากฏการใช้น้ำเสียงพิเศษโดยสังเกตจากการใช้คำถามเชิงวาทิลิป เป็นต้น

วจนกรรมการประชดประชันที่ตัวละครในนวนิยายชายรักชายใช้ร่วมกัน 3 ประเภท พบจำนวน 86 ถ้อยคำ คิดเป็นร้อยละ 16.44 ผู้วิจัยพบข้อสังเกตว่าการใช้น้ำเสียงพิเศษเป็นประเภทของวจนกรรมการประชดประชันที่ปรากฏร่วมกับวจนกรรมการประชดประชันประเภทอื่นๆ ลักษณะเดียวกับวจนกรรมการประชดประชันที่ตัวละครใช้ร่วมกัน 2 ประเภท

นอกจากนี้ ผู้วิจัยพบวจนกรรมการประชดประชันที่ตัวละครในนวนิยายชายรักชายใช้ร่วมกัน 4 ประเภทน้อยที่สุดเพียง 5 ถ้อยคำ คิดเป็นร้อยละ 0.96 อาจสะท้อนให้เห็นว่าคนไทยไม่นิยมกล่าววจนกรรมการประชดประชันที่ซับซ้อนเกินกว่า 3 ประเภท

การศึกษาวิเคราะห์ประเภทของวจนกรรมการประชดประชันในนวนิยายชายรักชายครั้งนี้ ผู้วิจัยอนุมานได้ว่าวจนกรรมการประชดประชันที่ตัวละครใช้มากกว่า 1 ประเภท มักปรากฏการใช้น้ำเสียงพิเศษร่วมกับวจนกรรมการประชดประชันประเภทอื่นๆ อาจสะท้อนให้เห็นว่าคนไทยนิยมใช้น้ำเสียงเป็นตัวช่วยสร้างความสะเทือนอารมณ์ของคู่สนทนา ไม่ว่าจะเพื่อเหน็บแนมให้เจ็บใจ หรือเพื่อให้เกิดความสนุกสนานในกลุ่มผู้ร่วมสนทนา

หากพิจารณาถึงความรู้สึกนึกคิด รวมถึงการกระทำของตัวละครในนวนิยายชายรักชายแล้ว สะท้อนสภาพสังคมให้เห็นว่าเพศสภาพไม่ได้เป็นตัวแปรทางสังคมที่จำแนก ความรุนแรงว่าเกิดขึ้นกับเพศใดเพศหนึ่ง อย่างไรก็ตาม มีหลักฐานปรากฏว่าผู้ที่มีพฤติกรรมแบบรักเพศเดียวกันมีโอกาสใช้ความรุนแรงมากกว่ากลุ่มคนรักต่างเพศ เนื่องจากสิ่งแวดล้อมหรือค่านิยมของกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันที่ว่าความรักของผู้ที่มีพฤติกรรมรักเพศเดียวกันมักไม่ยั่งยืน จึงเกิดความคาดหวังว่าจะต้องไม่มีอะไรมาปลัดพรากจากกันจนเป็นที่มาของความหึงหวง หากเป็นเพศชายด้วยกันหรือเกย์ที่รูปร่างกำยำมีโอกาสจะก่อความรุนแรงต่อตนเองและผู้อื่นได้สำเร็จมากกว่าเพศหญิง (Tansithabudhkun, 2012) ซึ่งสอดคล้องกับบริบทของนวนิยายชายรักชายตามขอบเขตของการวิจัยที่ตัวละครที่แข็งแรงกว่าใช้กำลังทำร้ายและล่วงละเมิดทางเพศตัวละครที่

อ่อนแอกว่า ส่วนตัวละครที่อ่อนแอกว่ากระทำความรุนแรงผ่านถ้อยคำไปยังตัวละครที่ แข็งแรงกว่าด้วยการประชดประชันให้เจ็บใจ

นอกจากนี้ ฐานันดรศักดิ์หรือระดับชนชั้นไม่ได้เป็นสิ่งกำหนดบทบาทของตัวละครของกลุ่มคนชายรักชาย ดังตัวอย่างการวิเคราะห์ที่ 4 ที่แสดงให้เห็นนัยเรื่องความรักผ่านการปฏิบัติต่อคู่รักระหว่างตัวละครชายรักชายว่าผู้ที่มีเชื้อพระวงศ์ไม่ได้เป็นผู้กระทำขณะร่วมรัก แต่อาจเป็นผู้รับการกระทำก็ได้ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจโดยไม่เกี่ยวกับศักดิ์ศรี

อีกทั้งบรรทัดฐานทางสังคมที่เป็นแนวทางปฏิบัติต่อคนรักหรือคู่ครองเรื่อง ผัวเดียวเมียเดียวของกลุ่มคนรักต่างเพศก็ไม่ต่างจากกลุ่มชายรักชายดังสะท้อนให้เห็นตามตัวอย่างการวิเคราะห์ที่ 8 ที่โคบายาชิแสดงทัศนคติต่อการมีคู่นอนมากกว่าหนึ่งคนว่า “สกปรก โสโครก” เป็นต้น

การศึกษาวิเคราะห์เรื่อง “ประเภทของวัจนกรรมการประชดประชันในนวนิยายชายรักชาย” นี้ นอกจากจะแสดงให้เห็นแต่ละประเภทของการประชดประชัน ได้แก่ 1) วัจนกรรมการประชดประชันที่จัดเป็นความหมายซึ่งปึงเป็นนัยในการสนทนา คือ 1.1) การแสดงออกแบบคู่ตรงข้าม 1.2) การแสดงออกที่ไม่สมเหตุผล 1.3) การแสดงออกเกินจริง 1.4) การใช้ภาษาไม่เหมาะสมกับสถานะของคู่สนทนา 1.5) การใช้น้ำเสียงพิเศษ และ 2) วัจนกรรมการประชดประชันที่จัดเป็นความหมายซึ่งปึงเป็นนัยตามแบบแผน คือการใช้อุปลักษณ์ที่เป็นแบบแผน ยังสะท้อนให้เห็นธรรมชาติด้านความรักของกลุ่มคนที่รักเพศเดียวกันว่าไม่ต่างจากกลุ่มคนรักต่างเพศ กล่าวคือ กลุ่มคนที่มีพฤติกรรมแบบชายรักชายก็ปรารถนาความรักแบบรักเดียวใจเดียว มีความหึงหวงและต้องการครอบครองคนรัก รวมถึงต้องการการยอมรับจากบุคคลอื่นเช่นเดียวกัน

ข้อเสนอแนะในการทำงานวิจัยครั้งต่อไป

ควรมีการศึกษาวุจนกรรมการประชดประชันที่ปรากฏในบทบรรยายเรื่อง นอกเหนือจากบทสนทนาของตัวละครอันทำให้เห็นแนวคิดของผู้แต่งนวนิยายผู้เป็นสมาชิกของสังคมที่มีทัศนคติต่อประเด็นใดประเด็นหนึ่งในยุคสมัยโดยส่งผลถึงปฏิบัติการทางวาทกรรมในสังคมอันอาจแสดงให้เห็นปรากฏการณ์ที่สำคัญบางประการของสังคม เช่น ประเด็นเกี่ยวกับสุขอนามัย เศรษฐกิจ การเมือง

References

- Aki_Kaze.(2010).*Boy's love 13: My heart's missing*. Bangkok: 2belove.
[in Thai]
- Alair. (2009). *Boy's love 9: Eternity*. Bangkok: 2belove. [in Thai]
- Anukul, P.S. (2010). *Boy's love 12: My husband is gay*. Bangkok: 2belove.
[in Thai]
- Bamrunghai, W. (2000). *Sat-lae-sin-hang-na-wa-ni-yai*. Bangkok: Suweriyasan.
[in Thai]
- Deephadung, S. (2009). *Introduction to pragmatics*. NakhonPathom: Research
Institute for Languages and Cultures of Asia, Mahidol University.
[in Thai]
- Grice, P. H. (1975). *Logic and conversation*. In P. Cole and J.L. Morgan
(eds.), *Syntax and Semantics 3: Speech Acts* (pp. 41-58). New
York: Academic Press.
- JOJOE_KUNG. (2009). *Boy's love 7: Pa-ti-han-rak-bon-thang-fai*. Bangkok:
2belove. [in Thai]
- Kasnova. (2009). *Boy's love 10: Once upon a time*. Bangkok: 2belove.
- Mallikamas, K.(1983). *Khvam-ru-thua-pai-thang-wan-na-kha-dee-Thai*.
(6th ed.).Bangkok:Ramkhamhaeng University. [in Thai]
- Muggle. (2009). *Boy's love 8: Le-rak-khat-ta-kam*. Bangkok: 2belove.
[in Thai]

- _____. (2010). *Boy's love 14: Shadow effect*. Bangkok: 2belove. [in Thai]
- Muggle&Alair. (2010). *Boy's love 16: Dearest' Rose*. Bangkok: 2belove.
[in Thai]
- Panpothong, N. (1996). *A Pragmatic study of verbal irony in Thai*.
University of Hawai'i.[in Thai]
- Rain-at-Rose. (2009). *Boy's love 11: Dearest's desert*. Bangkok:2belove.
[in Thai]
- _____. (2010). *Boy's love 15: San-hhan-san-rak*.Bangkok: 2belove. [in Thai]
- Tansithabudhkun, K. (2012, November25). Rak-nai-roy-khan...khong-phet-
diaw-kan. *Thairath*. Retrieved from [http://m.thairath.co.
th/content/life/308503](http://m.thairath.co.th/content/life/308503). [in Thai]